

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/542/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412212996
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6412212996.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 23. 01. 2014, č. k.: 6 C/110/2012-40, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh o náhradu majetkovej škody vo výške 4.002,58 € a nemajetkovej ujmy vo výške 800,52 € zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca podal na Okresný súd Žiar nad Hronom dňa 27. 09. 2012 žalobu, ktorou sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu okresného súdu v exekučných veciach. Tvrdil, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so značným časovým odstupom. Nesprávny úradný postup videl v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Tvrdil, že exekučné konanie začalo 28. 09. 2010, súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až do dňa 25. 02. 2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 150 dní).

Žalovaný žiadal návrh zamietnuť s poukazom na to, že žalobca nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody podľa zákona číslo 514/2003 Z. z. Poukázal na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky.

K nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písmena c) zákona číslo 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo vekom v počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Podľa

§ 44 ods. 2 exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2011 15 dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01. 06. 2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať ústavný súd. Zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn.: 30 Cdo/675/2011, v zmysle ktorého odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo.

Súd konštatoval, že súd konal podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho zástupcu, ktorý podaním doručeným okresnému súdu dňa 16. januára 2014 požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady neustrannosti súdu a sudcu, keď žalobcom označené skutočnosti v podanom návrhu sú takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z pojednávania a rozhodovania vo veci.

Súd žiadosť žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania neakceptoval s poukazom na to, že o námietke zaujatosti rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 08. 10. 2012, č. k.: 15 NcC/83/2012 - 8, ktoré bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 19. 03. 2013, pričom zákonná sudkyňa Mgr. Milena Fegyessová nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci, pretože nebola zákonnou sudkyňou v exekučnej veci.

Vo veci samej zistil, že súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 09. 12. 2010. Súd vo veci vydal dňa 07. 02. 2011 uznesenie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08. 03. 2011, následne súd uznesením exekučné konanie zastavil uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20. 04. 2012.

Prvostupňový súd poukázal na dikciu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Lehota 15 dní sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písmena c, d Exekučného poriadku. Zdôraznil, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 60/2011 a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo/146/2011, 3 MCdo/11/2010 a 5 Cdo/291/2010 vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky.

Taktiež vychádzal z judikatúry ústavného súdu sp. zn.: 16/02, ktorá konštatuje, že ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave a v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva upraveného v článku 48 ods. 2 ústavy, pretože v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Poukázal na podmienky, ktoré musia byť splnené pre priznanie nároku, žalobca však nepreukázal nesprávny úradný postup, vznik škody ani výšku škody. Taktiež nepreukázal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za. Súd preto dospel k záveru, že nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu uvedené v § 9 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z. z. Záverom uviedol, že konanie na tamomšom súde začalo 09. 12. 2010, rozhodnutie o poverení bolo vydané dňa 07. 02. 2011, nie ako tvrdil žalobca, že konanie začalo 28. 09. 2010 a rozhodnuté o poverení bolo 25. 02. 2011.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, keď žalovaný mal vo veci plný úspech, trovy konania mu nevznikli, preto mu ich súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., pretože sa mu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.), vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.), súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.), súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie

rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c) O. s. p.) a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.).

Konkrétne uviedol, že okresný súd vec prejednal v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu. V tejto súvislosti uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a súdu predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, preto okresný súd nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., a tým mu odňať právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že v návrhu na začatie konania upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Aj keď na túto okolnosť krajský súd neprihliadol, v jeho očiach a objektívne i v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v ten istý deň rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania preto podáva odvolanie. V čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Namietal, že meritórne rozhodnutie je predčasné.

Okresný súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom na pojednávaní v jeho neprítomnosti meritórne rozhodol, hoci on oznámil, že trvá na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní za podmienky, že bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Ďalej uviedol, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ani k dôkazom, ktoré súd vykonal. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Okrem toho namietal, že okresný súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Okresný súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Preto súd nemohol založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela.

Namietal, že súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním na dlžníka. Súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému. Preto rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietal záver, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. Žalobca hodlal v konaní pred súdom predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, súd však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offio, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. ani mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, navyše, množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby.

Súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných „prielohov“ zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Súd sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť za nesprávny úradný postup „nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody!“ Rozhodnutie súdu považuje za vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd nezistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi.

Namietal, že súd v súvislosti s majetkovou ujmu analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti nevydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Práva žalobcu boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania.

Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Prvým odvolacím dôvodom, na ktorý poukázal žalobca, bolo, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., teda účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Namietal, že okresný súd rozhodol v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti účastníkov konania, pričom z citovaného ustanovenia je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo konať pred súdom.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť postup súdu, ktorým znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. dáva súdu možnosť prejednať vec aj v neprítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu. Môže tak urobiť, ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Občiansky súdny poriadok bližšie nekonkretizuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, ktorý bráni súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Takýto dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada o jeho odročenie, sa musí vzhľadom na prekážku, ktorá mu v tom bráni, vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Pritom môže ísť nielen o udalosti majúce objektívnu povahu (nezávisle od vôle účastníka), ale aj okolnosti spôsobené samotným účastníkom alebo ním inak zavinené, ak ich možno v danej situácii najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a na pomery účastníka považovať za dôležité.

Podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O. s. p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom účastníka konania, a to v každom štádiu procesného postupu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon však bližšie nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni súdu prejednať vec v neprítomnosti účastníka.

Účastníci konania boli na pojednávanie vytyčené na deň 23. 01. 2014 riadne a včas písomne predvolaní. Právnemu zástupcovi žalobcu bolo doručené predvolanie na pojednávanie dňa 27. 11. 2013.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. je jedným z prejavu princípu arbitrárneho poriadku a princípu oficiality. Sporové konanie je ovplyvňované princípom dispozičným, ktorý predvída aktivitu účastníkov konania. Aj v prípade procesnej pasivity účastníkov konania je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť. V prípade, ak účastník konania však požiadal odročenie pojednávania, súd zvaží dôležitosť dôvodov, pričom zároveň posúdi, či nejde zo strany účastníka konania o obštrukčnú žiadosť o odročenie pojednávania, ktoré by zbytočne predlžovalo prebiehajúce konanie.

Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/122/2010).

Žalobca doručil na Okresný súd Žiar nad Hronom dňa 16. 01. 2014 návrhy na zrušenie nariadených pojednávaní, pričom z e-mailovej správy vyplýva, že rozhodnutie o vylúčení sudcov krajským súdom mu nebolo doručené a v prípade, že krajský súd rozhodne, že sudcovia Okresného súdu Žiar nad Hronom nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania vecí, má záujem proti tomuto rozhodnutiu sa brániť podaním ústavnej sťažnosti.

Základné právo na pojednanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho pojednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 a 16 O. s. p.). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej pojednávaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti voči sudcom okresného súdu) a vylúčením označených sudcov z ďalšieho pojednávania a rozhodovania vecí pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prejsť každý návrh oprávnenej osoby (v tomto prípade návrh na vylúčenie všetkých sudcov z ďalšieho pojednávania a rozhodnutia vecí pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom (pozri uznesenie Ústavného súdu SR I.ÚS 92/2013 - 9, zo dňa 13. 02. 2013).

O námietke zaujatosti vnesenej žalobcom týkajúcej sa tohto konania rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 15 NcC/83/2012 z 08. 10. 2012, v ktorom sudcovia Okresného súdu Žiar nad Hronom neboli vylúčení z pojednávania a rozhodovania vecí, okrem JUDr. Jarmily Kasanovej, ktorá rozhodovala v exekučnom konaní.

O nevyhlúčení konajúceho sudcu z pojednávania a rozhodovania vecí bolo riadne rozhodnuté nadriadeným súdom v zmysle § 16 ods. 1 O. s. p. Z tohto hľadiska poukaz žalobcu na skutočnosť ohľadne nedostatku nestrannosti sudcu nie je dôvodný. Odvolací súd zároveň odkazuje na webovú stránku Ústavného súdu SR, kde z jeho mnohých rozhodnutí vyplýva, že sťažnosť žalobcu v obdobných veciach, aj vo vzťahu k rozhodnutiam Krajského súdu v Banskej Bystrici, bola odmietnutá, napr. II. ÚS 443/2013 - 11 zo dňa 12. 09. 2013, IV. ÚS 632/2013-9 z 10. 10. 2013.

Ústavný súd v ďalších obdobných rozhodnutiach zvýraznil, „že nemohol prehliadnuť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou P., s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriou, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.“

V závere ústavný súd poznamenal, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahľucuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

Žalobca v odvolaní tiež namietal, že konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci samej neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v ten istý deň rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.

Odvolací súd však konštatuje, že v tomto prípade prvostupňový súd nerozhodoval o prerušení konania, preto nie je pravdivé tvrdenie uvedené v odvolaní, že proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu sa žalobca odvolal.

K námietke nerešpektovania požiadavky žalobcu na osobnú účasť právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní treba uviesť, že nie je možné považovať za nesprávnu aplikáciu ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Rovnako nie je možné ani prihliadnúť na to, že žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Substancovať svoje skutkové tvrdenia je žalobca povinný už v žalobe. Civilný proces sa uberá trendom koncentrácie civilného súdneho konania, preto nie je možné uvažovať o degradácii zásady kontradiktórnosti, na ktorú poukazuje žalobca. Žalobca sám svojou neúčastou na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, zmaril svoju možnosť vlastným zavinením dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy, pričom Občiansky súdny poriadok (§ 101 ods. 2 O. s. p.) umožňuje v rámci princípu arbitrárneho poriadku uskutočniť konanie tak, aby bolo vydané meritórne rozhodnutie i bez súčinnosti účastníkov. Z hľadiska okolností uvedeného konkrétneho prípadu nedošlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivý proces bez toho, aby bola zároveň narušená plynulosť priebehu súdneho konania. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., preto žalobca a jeho právny zástupca si sami zmarili možnosť zrealizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia (napr. navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a k tvrdeniam protistrany). Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania.

Žalobca v odvolaní vymenoval odvolacie dôvody uvedené v § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p., že rozhodoval vylúčený sudca, § 205 ods. 2 písm. c) a § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., pričom posledné odvolacie dôvody uvedené žalobcom (súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), len vymenoval bez toho, aby špecifikoval, v čom konkrétne vidí namietané pochybenie.

Odvolací súd poukazuje na to, že prvostupňový súd vec správne právne posúdil, na súdený prípad správne aplikoval príslušné ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z., pričom po vykonaní dôkazov oboznámením sa s pripojeným exekučným spisom dospel k záveru, že nedošlo k namietanému nesprávne úradnému postupu a zo strany žalobcu bola žaloba podaná bezdôvodne. Okresný súd disponoval spisovým materiálom dostatočne preukazujúcim skutkový stav veci. Žalobca v návrhu na začatie konania označil konkrétne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si pripojil konkrétny exekučný spis, oboznámil sa s jeho obsahom, preto neobstojí námietka žalobcu, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom a tvrdeniam odporcu, z ktorých pri rozhodnutí súd vychádzal a založil na nich svoje rozhodnutie. Prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie len na dôkazoch relevantných pre rozhodnutie vo veci, ktoré sám navrhol žalobca. Svoje rozhodnutie nezaložil na iných tvrdeniach odporcu, pretože ich neakceptoval, čo v rozhodnutí aj odôvodnil. Odvolací súd nezistil, že by záver prvostupňového súdu o dodržaní lehôt nebol správny, pretože svoje zistenia riadne a konkrétne odôvodnil, pričom žalobca len všeobecne namietal správnosť týchto zistení, avšak nekonkretizoval, v čom boli nesprávne. Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota pätnásť dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14. 12. 2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 zo dňa 10. 07. 2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 zo dňa 25. 04. 2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 zo dňa 13. 02. 2013). Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná

na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013).

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ani možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré sú vykonával a založil na nich svoje rozhodnutie, odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd pri rozhodovaní nevychádzal z tvrdení žalovaného, dokazovanie vykonal v súlade s návrhom žalobcu a vykonal dôkazy, ktoré priamo navrhoval v žalobe. Pretože nič žalobcovi nebránilo zúčastniť sa na pojednávaní, nemohlo dôjsť k tejto nadácii zásady kontradiktórnosti ak k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj možnosti konať pred súdom.

Námietky žalobcu v tomto smere sú preto právne irelevantné. Žalobcovi nič nebránilo zúčastniť sa pojednávania. Pokiaľ namieta, že nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd rozhodol na riadne nariadenom pojednávaní. Námietka žalobcu, že súd rozhodol na základe dôkazov získaných z vlastnej iniciatívy, nie je pravdivá, pretože svoje rozhodnutie založil na dôkazoch navrhnutých žalobcom. Nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcu, že súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal je škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas jej činnosti súdu, pretože súd za škodou z tohto pohľadu nezaoberal, pretože dospel k záveru, že nie je splnená základná podmienka, a to nesprávny úradný postup ako aj príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nie je dôvodná ani námietka, že súd dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, pretože, ako bolo vyššie uvedené, vykonal dôkazy navrhnuté žalobcom, avšak len tie, ktoré boli rozhodujúce prvé vec samú.

Pokiaľ žalobca namietal, prečo súd nevysvetlil, respektíve prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, treba konštatovať, že prvostupňový súd na to nemá právomoc. Nie je pravdivý ani záver, že by súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, pretože, ako bolo uvedené, táto lehota neplatí v prípade, pokiaľ súd žiadosť súdneho exekútora o vykonanie exekúcie zamietne. Rozhodnutie prvostupňového súdu nie je vnútorne rozporné, pretože nezistil porušenie práva. Rozhodnutie nie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa je preto potrebné považovať za vecne správne.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 151 O. s. p., keď odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalovaný trovy odvolacieho konania nenavrhol nahradiť.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.